

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Ügyszám: IV/975-1/2019

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/975-4/2013
Érkezett:	2019 JÚL 19.
Ügyszám: IV/975-1/2019	Kezelőiroda:
Melléklet:	db

Tisztelt Alkotmánybíróság, alulírott [REDACTED] az Alkotmánybíróság felhívására az alábbi módosított alkotmányjogi panaszt terjesztem elő.

A határozott kérelem:

Az Alaptörvény 24. cikk (2) c) pontja alapján kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény(továbbiakban Abtv.) 26. § (1) bekezdésére alapozott eljárásban állapítsa meg a 2016-ban hatályos 1997. évi LXXXI törvény (továbbiakban Tny.) 22.& (1), Tny. 22.& (i), és Tny. 39.& (2) jogszabályok Alaptörvény-ellenességét és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

Kérem továbbá, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) d) pontja alapján az Abtv. 27&-ra alapozott eljárásban állapítsa meg a HBM-i kormányhivatal 6-00732/2016/3-as határozatának, az azt megerősítő Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.504/2017/6. számú ítéletének és az azt jóváhagyó Kúria Mfv.III.10.299/2018/4. Ítéletének Alaptörvény-ellenességét, és azt az Abtv. 43& alapján semmisítse meg.

Kérem továbbá a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fenti kérelmeim valamelyikének teljesülése esetén rendeljen el új eljárást, és tegye lehetővé a nyugdíjam újbóli megállapítását.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

A pertörténet:

A HBM-i kormányhivatal 6-00732/2016/3-as határozatában állapította meg az öregségi nyugdíjamat, de az összegét méltánytalanul alacsonynak találtam és alkotmányos jogaimra hivatkozva fellebbeztem, majd újra fellebbeztem. A hivatal mindig csak az eredeti határozattal megegyező új határozatot hozott.

Ez után az indokaim változatlanul hagyásával fordultam a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz. A bíróság megállapította, hogy „a jogerős közigazgatási határozat a felperes által állított okokból nem jogszabálysértő” és a keresetemet elutasította. Vagyis nem az alkotmányos indokaim, hanem a hatályos jog szerint bírálta el a keresetemet.

Ezután fordultam felülvizsgálati kérelemmel a Kúriához, az indokaim ugyanazok voltak mint a bírósági keresetben.

A Kúria a kérelmemet megalapozatlannak tartotta és a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.504/2017/6. számú ítéletét hatályában fenntartotta.

A jogorvosi lehetőségek kimerítése:

A Kúria ítéletével lezárult a jogorvoslati lehetőségem. Én a kormányhivatal határozatával és a bíróságok ítéleteivel továbbra sem értek egyet ezért fordulok az Alkotmánybírósághoz.

Az alkotmányjogi indítvány benyújtásának határideje:

A Kúria ítéletét 2019 április 18.-án elektronikusan vette át a jogi képviselőm.

Az elektronikus irat átvételéről a bizonylatot az előző indítványom VI. melléklete tartalmazza. Az előző indítványomat 2019 május 28.-án adtam be a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz, így az Abtv. 30.& (1) bekezdés adta 60 napos időintervallumot nem léptem túl.

Az érintettség bemutatása:

Az indítvány érintettje, a korábbi per alanya én vagyok.

A bírói döntést érdemben befolyásoló alapjogsértés bemutatása:

Megítélésem szerint a 2016-ban hatályos 1997. évi LXXXI törvény 22.& (1) bekezdése, aminek alapján a nyugdíjam összegét állapították meg, az Alaptörvény B cikk (1) szerint Alaptörvény-ellenesen visszaható jellege és diszkriminatív volta miatt sérti az Alaptörvény II. cikke szerinti emberi méltósághoz fűződő és az Alaptörvény XIII. cikke szerinti tulajdonhoz fűződő jogomat. A Tny. 22.& (i), és Tny. 39.&(2) bekezdései pedig rám nézve szintén diszkriminatívak, ezért sérül az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése és az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdései szerinti hátrányos megkülönböztetés elleni jogom. Az ezen jogszabályok közös eredőjeként hozott bírói döntések aránytalanságuk és oktalanságuk miatt sértik az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti jogomat. Ezek a jogszabályok érdemben befolyásolták a kormányhivatal határozat hozatalát és a bíróságok döntéseit ezért megalapozzák az Abtv. 29.& szerinti befogadási feltételek teljesülését.

Az Alaptörvény érintett cikkei: I. cikk (3); II. cikk; XIII. cikk; XV. cikk (1); XV. cikk (2); B cikk (1).

Az Abtv. 26.& (1) szerint megsemmisíteni kért jogszabályok:
a 2016-ban hatályos Tny. 22.& (1); Tny. 22.& (i) és a Tny. 39.& (2).

Az Abtv. 27.& szerint megsemmisíteni kért bírói döntések:
a HBM-i kormányhivatal 6-00732/2016/3-as határozata,
a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.504/2017/6. számú ítélete,
és a Kúria Mfv.III.10.299/2018/4. Ítélete.

Indokaim:

1, Azért kérem az Abtv. 26.& (1) szerinti eljárásban a Tny. 22.& (i), és a Tny. 39.& (2) jogszabályok Alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, mert ezek diszkriminatívak számomra és mert az ezen jogszabályokra alapozott

HBM-i kormányhivatal 6-00732/2016/3-as határozatában engem östermelőként a kormányhivatal hátrányosan különböztetett meg. A számomra a Tny. 22.& (i) és a Tny. 39.& (2) szerint számított nyugdíj összege elmarad a más, általában vett jogosultakra alkalmazott Tny. 22.& (1) szerint számíthatóhoz képest és mivel a nyugdíj lévén alkotmányosan védett tulajdon, ez az eljárás sérti az Alaptörvény XV. cikk szerinti és az Alaptörvény XIII. cikk szerinti alkotmányos jogaimat.

A nyugdíj összegét a Tny. 22.& (1) szerint számítják:

22.§ (1) Az öregségi nyugdíj alapját képező havi átlagkereset összegét az 1988. január 1-jétől a nyugdíj megállapításának kezdő napjáig elért (kifizetett), a kifizetés idején érvényes szabályok szerint nyugdíjjárulék alapjául szolgáló kereset, jövedelem havi átlaga alapján kell meghatározni. Keresetként, jövedelemként kell figyelembe venni:

i) a Tbj. 30/A. § (2) bekezdésében meghatározott mezőgazdasági östermelő esetében az éves bevételének 6 százalékát

A Tbj. 30/A. § (2) bekezdése arról szól, hogy ezeknek az östermelőknek az éves bevételük 20%-a számít jövedelemnek, ez után fizetik a járulékot.

Vagyis amikor a járulékot fizetem akkor a bevétel 20%-a volt a jövedelem, amikor a nyugdíjat számítják akkor meg 6%-a.

Továbbá, a Tny. 37.& (1) rendelkezik a szolgálati idő megállapításáról:

37.§ (1)⁷⁸ A Tbj.-ben biztosítottak minősülő személy biztosítással járó jogviszonyának 1997. december 31. napját követő időtartama szolgálati időnek számít, ha erre az időszakra az előírt nyugdíjjárulékot a biztosítottól levonták, illetve a 38. § (2) bekezdésének a)–b) pontjában említett személyek esetében megfizették.

De az östermelőkre a 39.& (2) kiegészítés szerint más vonatkozik.

39. § (1)⁹⁴ Ha a biztosítottak a Tbj. 5. §-a (1) bekezdésének a)–b), g) pontja és a (2) bekezdése szerinti biztosítási kötelezettséggel járó jogviszonya keretében – ide nem értve a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) értelmében teljes munkaidőben, illetőleg az adott munkakörre irányadó, jogszabályban meghatározott munkaidőben foglalkoztatottakat – elért nyugdíjjárulék-alapot képező keresete, jövedelme a külön jogszabályban meghatározott minimálbérnél kevesebb, akkor a 20. §-ának alkalmazása során – az 1996. december 31-ét követő időszak tekintetében – a biztosítási időnek csak az arányos időtartama vehető szolgálati időként figyelembe. Ebben az esetben a szolgálati idő és a biztosítási idő aránya azonos a nyugdíjjárulék alapját képező kereset, jövedelem és a mindenkori érvényes minimálbér arányával.

(2)Az (1) bekezdés rendelkezéseit a Tbj. 30/A. §-ának (2) bekezdése szerinti mezőgazdasági östermelő 2007. december 31-ét követően szerzett biztosítási idejének, valamint a főállású kisadózó biztosítási idejének szolgálati időként történő figyelembevétele során is alkalmazni kell.

Én a bevétel 20%-a után fizettem a járulékot tehát nekem ez kellett volna, hogy képezze a nyugdíj összegének alapját. De a Tny. 22.&(i) szerint csak a 6%-át vették

figyelembe és ezt a Tny. 39.&(2) szerint még tovább csökkentették. Szerintem ez diszkriminatív és hátrányos.

A fentiekre egy számpélda: Ha az őstermelőnek van egy hónapban 500 000 Ft Bevétele, akkor ennek 20% -a azaz 100 000 Ft számít jövedelemnek és ez után kell fizetnie a nyugdíjárulékot.

Ha viszont a nyugdíj összegének Tny. 22.& (i) szerinti kiszámításra kerül sor, akkor az 500 000 Ft Bevételnek csak a 6%-át veszik alapul, azaz 30 000 Ft-ot.

Ehhez jön még a Tny. 37.& (1) pontja szerinti arányos szolgálati idő csökkentés és máris a 100 000 Ft-s jövedelemből minimálnyugdíj lett. Ez valójában azt jelenti, hogy az őstermelő számára mindegy, hogy mennyit fizet úgyis csak minimálnyugdíja lehet..

Míg más nyugdíj jogosultnak 100 000 Ft jövedelem után a Tny. 22.& (1) szerint számolva 100 000 Ft-al arányos lesz a nyugdíja, addig az ugyancsak 100 000 Ft után ugyan annyi járulékot fizető őstermelőnek a Tny. 22.& (i) szerint csak 30 000 Ft-al arányos.

Ez nyilvánvalóan durva különbség tétel és rendkívül hátrányos megkülönböztetés.

Ez azt üzeni, hogy ha őstermelő vagy akkor csak minimálnyugdíjad lehet és mindenképpen a társadalom peremén fogsz élni.

Sem a 6%-os számítási alapnak a 20%-al szemben, sem az arányosított szolgálati időnek a valóshoz képest semmi racionális alapja nincs, ez semmivel nincs megmagyarázva, ez semmiből nincs levezetve, ez csak úgy van. Miért pont 6%, miért nem 2% vagy miért nem 120%? Miért rövidíti le a szolgálati időt, ennek mi az oka, esetleg hol, mivel kompenzálja ezt a csökkentést vagy mi az a korábbi kedvezmény ami indokolná ezt az eltérő számítást? Miért kell kiemelni ezt a társadalmi réteget? Semmi nincs ami ezt indokolná. Az rendben van, hogy a Tbj. 30/A.& (2) megenged alacsonyabb jövedelem utáni befizetést is, ami természetesen alacsonyabb nyugdíjjal is jár, de miért kell ezt büntetni? Ez így nem más mint hátrányos megkülönböztetés. Korábban a kádár rendszerben volt erre a társadalmi rétegre ilyen megkülönböztetés, azt mondták rájuk, hogy „osztályidegen”, de annak már vége. Most akkor miért van mégis?

Az őstermelő nem foglalkozás, hanem életforma, a társadalom egy jól körülírható sajátos, természetközeli életmódot folytató homogén szegmense. Életmódjukból fakadóan jövedelmüket tekintve alacsonyabb szinten élő emberek, Régen ezeket parasztnak hívták, ma őstermelőnek. A fenti két jogszabály ezen életmódból fakadó alacsonyabb jövedelmi szint adta tulajdonságuknál fogva különbözteti meg őket.

Az Alaptörvény így szól:

XV. cikk

- (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.
- (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb

helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Egyrészt a fenti felsorolásbeli „vagyon” és „egyéb „kitétel tökéletesen lefedi az östermelők társadalomban elfoglalt helyzetét, másrészt a nyugdíj alkotmányos védelem alatt áll vagyis alkotmányos jog, ez sérül a fenti jogszabályok által.

Az Alkotmánybíróság egy korábbi, 3172/2017. (VII. 14.) AB határozatában így ír: [18] 1.2. *Az előbbieket alapján az Alkotmánybíróság a diszkrimináció tilalmával kapcsolatos korábbi döntéseire is támaszkodott jelen ügy elbírálása során. Ezekből a következő megállapításokat szükséges kiemelni: „[a]z Alkotmánybíróság egyenlőséggel kapcsolatos korábbi gyakorlata szerint az azonos szabályozási koncepción belül adott, homogén csoportra nézve eltérő szabályozás a diszkrimináció tilalmába ütközik, kivéve ha az eltérésnek ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka van, azaz nem önkényes.....*

Az östermelők a nyugdíj tekintetében azonos szabályozási koncepcióba tartoznak mindenki más nyugdíj jogosulttal. Tbj. 30/A.& (2) nem kedvezmény számukra, hanem a törvény ezzel a jogszabállyal illeszti be őket az azonos szabályozási koncepcióba, vagyis ezzel lesznek azonosak a pékkel, a kőművessel, a hentessel járulék fizetés tekintetében. A Tny. 22.& (i) és a Tny. 39.& (2) viszont mint koncepción belüli homogén csoportot (östermelő) kiemeli őket az azonos szabályozási koncepcióból és számukra más, hátrányos szabályokat állapít meg. Ezeknek a szabályoknak semmiféle racionális vagy alkotmányos oka, magyarázata nincs. Erre sehol sincs utalás.

Az nyilvánvalónak tűnik, hogy ha valaki, azonos feltételekkel, a minimálbér szerint fizeti a járulékát annak a minimálbérrel arányos lesz a nyugdíja, aki a minimálbér duplája szerint fizeti a járulékot annak a minimálbér duplájával lesz arányos a nyugdíja, aki meg a minimálbér fele szerint fizeti a járulékot annak meg a minimálbér felével arányos lesz.

Ez már az Alaptörvény XV. cikk (1)-ből is így következne.

De ez az esetben nem így van. Azért nem, mert a fenti két (Tny. 22.& (i) és a Tny. 39.& (2)) jogszabály durván ellent mond ennek. E jogszabályok szerint a minimálbér fele szerint fizetőnek nem a minimálbér felével hanem annak hatodával lesz arányos a nyugdíja és ez ezért hátrányos.

A Tny. 22.& (i) és a Tny. 39.& (2) jogszabályok azért sértik az Alaptörvény XV. cikk(1) és XV: cikk (2) bekezdéseit mert engem östermelőként a fentiek szerint hátrányosan különböztetnek meg, ennek következtében csökken a nyugdíjam összege és sérül az Alaptörvény XIII. cikk szerinti tulajdonhoz fűződő jogom.

2, Azért kérem az Abtv. 26.& (1) szerinti eljárásban a Tny.22.& (1) jogszabály és a HBM-i kormányhivatal 6-00732/2016/3-as határozat Alaptörvény-sértésének megállapítását és megsemmisítését, mert benne a kormányhivatal a nyugdíjam összegének kiszámításakor csak egy rövid periódus befizetéseit vette figyelembe, pont azt, amikor alacsonyok voltak a jövedelmeim és ezzel a reálisan elvárhatóhoz

képest irreálisan alacsony lett a nyugdíjam. 37 év szolgálati idő után 28 500 Ft nyugdíjat állapított meg. Ez nekem jelentős vagyoni hátrányt okoz és mivel a nyugdíj lévén alkotmányosan védett tulajdon, sérti az Alaptörvény XIII. cikk szerinti tulajdonhoz fűződő jogomat és sérti az Alaptörvény II. cikk szerinti az emberi méltóság megőrzéséhez fűződő jogomat.

A Tny.22.&(1) így rendelkezik:

22.§ (1) Az öregségi nyugdíj alapját képező havi átlagkereset összegét az 1988. január 1-jétől a nyugdíj megállapításának kezdő napjáig elért (kifizetett), a kifizetés idején érvényes szabályok szerint nyugdíjjárulék alapjául szolgáló kereset, jövedelem havi átlaga alapján kell meghatározni.

Én 1967-től 2016-ig álltam munkaviszonyban és fizettem a járulékot, ez idő alatt voltak magasabb és alacsonyabb jövedelmeim, a rendszerváltás után inkább csak alacsonyabbak. De a jövedelmek átlaga, ami a nyugdíj alapját képezi, összességében a teljes szolgálati időre számolva elért egy elfogadható szintet. Nekem ez a reális nyugdíjvárományom mert erre szerződtem az állammal annak idején. Én a szerződésben vállalt kötelezettségeimet teljesítettem, tehát nekem az egész szolgálati időre számított jövedelmek alapján kell kiszámítani a jövedelmek átlagát, ugyanis ez egy szerzett jog. 1970-ben is, meg 1980-ban is, meg 187-ben is.....stb. is létezett ez a jogom. Ez egy folyamatos, egybefüggő jogviszony, ezt vizsgálni, értékelni, átlagot kiszámolni csak egyben lehet mert ez egy egész. Résztulajdonságok alapján jellemezni az egészet hamis állítás, rövid időintervallum átlagát kivetíteni az egészre szintén hamis állítás. A Tny 22.& (1) viszont ezt teszi, csak 1988-tól számítja az átlagot és ezt vetíti rá az egész futamidőre. Ezzel tulajdonképpen eliminálta az 1988 előtti jövedelmeimet, vagyis egy múltban megtörtént eseményt, szerzett jogot tagadott el, hamisított meg. Ez szerintem visszaható hatályú törvénykezés és sérti az alaptörvény B cikk (1) bekezdését. (A múltat eltörölni nem lehet). Az így kiszámolt átlag nem az én jogviszonyom átlaga!

A szolgálati idő és a járulék egy dolog két összetevője. Ezek külön-külön nem léteznek, úgy nincs értelmük. Ha eliminálják a járulék részt, akkor eltüntették az egészet mert ami marad az csak üres jogosultság a semmire, vagy még az sem, mert a jogosultságra a járulékfizetés adna jogalapot. Ennek így nincs értelme, ellent mond a józan észnek is. A Tny. 22.& (1) viszont tényleg létrehozott egy ilyet, egy 1967-től 1988-ig tartó jogosultságot a semmire. A semminek pedig semmi az átlaga, ez világos és most ez a semmi áll szembe az Alaptörvény XIX. cikkének garantált szociális biztonságával. A Tny. 22.&(1) egy Alaptörvény-ellenes nonszensz.

De a fentieken túlmenően a Tny. 22.& (1) még diszkriminatív is.
Alaptörvény XV. cikk

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

A felsorolásban ott szerepel a társadalmi és a vagyoni helyzet is, a Tny. 22.& (1) a társadalmi és vagyoni helyzet szerint diszkriminál.

A kádár rendszerben mindenkinek megvolt a maga munkája, jövedelme, vagyoni helyzete. A rendszerváltáskor sok minden megváltozott, sokan elvesztették a munkájukat, nehezebb körülmények közé kerültek és később is alacsonyabb jövedelmi színvonalon voltak kénytelenek élni. Ők a rendszerváltás vesztesei. Mások meg tudták őrizni a társadalmi státuszukat, jobb anyagi körülmények közé, jobb jövedelmi színvonalra kerültek, ők a rendszerváltás nyertesei. Eztán mindenki a maga magasabb-alacsonyabb nivójának megfelelően fizette tovább a járulékát.

A nyugdíj tekintetében mindenkinek megvan a maga teljes jogviszonyra számított jövedelmeinek átlaga, ami az ő reális nyugdíjvárományát adja, kinek mennyi. A Tny. 22.& (1) úgy diszkriminál, hogy mivel csak az 1988 utáni jövedelmeket veszi figyelembe és ezt vetíti rá az egész jogviszonyra, eltéríti a megítélt nyugdíj összegét a reálshoz képes a társadalmi-jövedelmi helyzettől függően. Vagyis „*azonos szabályozási koncepción belül*” eltérő eredményt generál. A nyertesek nyugdíjvárományát az ők teljes jogviszonyra számított reális átlagánál magasabban állapítja meg, tehát jutalmaz. A vesztesek várományát pedig az ők teljes jogviszonyra számított reális átlagánál alacsonyabban állapítja meg, tehát büntet. A Tny. 22.& (1) az embereket határozottan és egyértelműen az ők jövedelmi-társadalmi helyzetüknél fogva különbözteti meg. Demagógnak hangzik de igaz: a gazdagokat tovább gazdagítja, a szegényeket tovább szegényíti! A leszakadók esélyeit tovább rontja, éshát ez az alaptörvény XIX. cikkének ígéretéhez képest elég nagy ellentmondás.

Alaptörvény XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

A fentiek szerint viszont nem minden ember egyenlő, a gazdagok egyenlőbbek, a szegények kevésbé egyenlőek. Ez van a Tny. 22.& (1)-ba belekódolva.

A Tny. 22.& (1) ezért sérti az Alaptörvény XV. cikk mindkét bekezdését.

(Az Alaptörvény XV. cikke „*társadalmi származás*”-t említ ugyan, de hát gazdag embernek gazdag gyereke lesz, a szegény embernek meg szegény gyereke, mint tudjuk és az időközben polgárrá avanszált proletár gyereke mégiscsak ugyan azt az alacsony státuszt viszi tovább amit apja, nagyapja jövedelme grundolt neki. Társadalmi származás, jövedelem szerinti származás, ugyan az.)

Nekem az a nagy problémám ezzel, hogy ha annak idején mondjuk bankigazgatónak állok netán, akkor most a dupláját kapnám annak, ami jár. De östermelő lettem és így most a harmadát kapom annak, ami jár. Sajnos.

Így diszkriminál engem ez a jogszabály.

Ennek ellenére mégis a Tny. 22.& (1) szerint számolták ki a nyugdíjamat és emiatt irreálisan alacsony lett annak az összege.

A Tny. 22& (1) azért alaptörvény-ellenes mert visszaható hatályú, ellent mond a józan észnek, diszkriminatív és mert általa súlyosan sérült a tulajdonhoz fűződő alkotmányos jogom.

Alaptörvény XIII. cikk:

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

Tehát ez a (nyugdíj)tulajdon az enyém és ezt senki nem veheti el tőlem. Ha mégis, akkor csak „teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.” Sajnos nem így történt!

Az Alkotmánybíróság, egy korábban hasonló ügyben hozott határozatában, az AB3238/2017 határozatában így rendelkezik:

[57] 3.1. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében szereplő tulajdonhoz való jog egyrészt megfelelően vonatkozik a nyugdíjra mint közjogi várományra, másrészt a szükségesség-arányosság sajátos kritériumrendszerében korlátozható.

Aztán pedig így:

[58] /...../ Az Alkotmánybíróság a tulajdonhoz való jogot érintő más döntéseiben is rámutatott már arra, hogy „[a] társadalombiztosítási jogviszonyokkal összefüggő szolgáltatások esetében továbbra is fennáll az alkotmányos tulajdonvédelem”

Továbbá:

[62] A tulajdonhoz való jog sérelmére a társadalombiztosítási rendszerben ígért váromány korlátozása okán akkor lehet sikeresen hivatkozni, ha a szóban forgó ellátás biztosítási elemet is tartalmaz. Az ellátásokat, illetve a hozzájuk fűződő várományokat tehát nem lehet alkotmányosan megfelelő indok nélkül, szükségtelenül és aránytalanul csorbítani.

És végül:

[69] A tulajdonhoz való jogot sértő csökkentés határa ott húzódik meg, ahol a járulékkal vásárolt ellátás elveszíti funkcióját.

Tehát röviden, a nyugdíj alkotmányos védelem alatt álló tulajdon, ami indok nélkül és aránytalanul nem csökkenthető, a csökkentés alsó határa az az összeg, amiből még megvalósítható a biztonságos öregkori ellátás.

Ehhez az AB nem jelöl meg konkrét számértéket, de ennek megállapításához legjobb lenne abból kiindulni, hogy az alaptörvény II cikke rendelkezik az emberi méltóság sérthetetlenségéről, tehát ha a csökkentett nyugdíj összege nem elegendő az emberi méltóság megtartásához, akkor az sérti az alaptörvényt és biztosan állítható, hogy a „járulékkal vásárolt ellátás” ebben az esetben elveszíti funkcióját.

A kérdés most már az, hogy a nekem megítélt 28 500Ft elegendő e az emberi méltóság megtartására.

Biztosan nem!

Az ember társas lény, társadalomban él, nemcsak vegetatív, hanem szociális, kulturális igényei is vannak, kapcsolatokat tart fenn, kommunikál, személyisége van. Ezek megléte adja a méltóság megélésének az alapját. Ezek bármelyikének a hiánya érzelmi elsivárosodást, leépülést, a méltóság elvesztését okozzák.

28 500 Ft. Elég arra, hogy az ember naponta valami egyszerű étellel legalább egyszer jóllakjon, de semmi több. Semmi gyógyszer, semmi ruházkodás, semmi lakhatás, semmi közösségi élet, semmi, semmi más!

28 500Ft áru farhát és kenyér nem jelent szociális biztonságot! Arról, aki megfagy a saját otthonában, vagy csontsoványan összeesik az utcán már biztosan elmondható, hogy nem tudta megtartani a méltóságát, itt a szociális biztonságot ígérő alkotmány már csődöt mondott. (Meg a társadalom is, láthatjuk.) 28 500Ft-ból nem lehet megélni és nem hiszem, hogy lenne nálunk valaki, aki ezt cáfolni tudná, vagy egyáltalán eszébe jutna ilyesmi.

A 28 500 Ft-os nyugdíjról biztosan ellehet mondani, hogy a „*járulesskal vásárolt ellátás*” elvesztette funkcióját. És azt is, hogy az állam ezzel a nagyarányú csökkentéssel a méltóság megőrzéséhez fűződő alkotmányos jogomat sértette meg. De nem csak azt hanem (mivel én teljesítettem a társadalom ez irányú elvárásait és összességében fizettem egy kielégítő összegű nyugdíjra feljogosító járulékot, a Magyar Állam meg még egy minimális életvitelhez elegendő nyugdíjat sem biztosít ebből) még az I. cikk (3) bekezdéshez való jogomat is.

Hogy mégis mekkora lehet az az összegű nyugdíj, ami alkalmas a méltóság megőrzéséhez, azt leginkább a létminimum fogalma és értéke tudja megmutatni. Ezt pont erre találták ki, ezt az állam egyik intézménye (KSH) állapítja meg magáról az államról és hitelessége ebben az esetben megkérdőjelezhetetlen.

Azért megkérdőjelezhetetlen, mert ezzel maga az állam állítja magáról, hogy kevesebből nem lehet normálisan megélni és ebből következően nyilvánvaló, hogy az állam egy másik szerve nem állíthatja azt, hogy de mégis. Ez így abszurd lenne.

Tehát a mindenkori létminimum az az összeg, ami alatt a „*járulesskal vásárolt ellátás*” elveszti a funkcióját és egyben ez az a határ, ameddig az állam az Alaptörvény megsértése nélkül csökkentheti a nyugdíj összegét, tovább nem. Ez 2016-ban, amikor a nyugdíjamat megállapították, 79 000 Ft volt. Durva, előzetes kalkulációm szerint nekem kb. 80-90 000Ft lenne a nyugdíjam a korrekt számítási mód szerint.

A 28 500 Ft ennek a harmada, tehát a csökkentés arányaiban rendkívül és tisztességtelenül nagy, abszolút értékben pedig elégtelen az emberi méltóság megtartására.

Alaptörvény II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

Az emberi méltóság megélése eléggé összetett, sok összetevője van, beárazni nemigen lehet, de mindenképpen nélkülözhetetlen hozzá egy bizonyos jogvedelmi szint. Tekintettel arra, hogy az emberek 70-80 éves korukban már nemigen szoktak új életet kezdeni ez a jogvedelem csak a nyugdíjuk lehet, ebből kell megélni. Dehát ezért is találták azt ki és ezért is fizettem én a járulékot 37 éven át. Viszont ebből a megítélt 28 500Ft-ból ez képtelenség.

A 64/1991 AB határozata erről így ír:

Az emberi méltósághoz való jog azt jelenti, hogy van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan, mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva -a klasszikus megfogalmazás szerint -az ember alany marad, s nem válhat eszközzé vagy tárggyá.

A Tny.22&(1) azért is Alaptörvény-ellenes mert általa drasztikusan romlanak az „alanyi” lét feltételei és ezt a Tny. 22.& (1) alapján hozott kormányhivatali határozat tevőlegesen idézi elő. Ez pedig sérti az Alaptörvény II. cikk szerinti jogomat.

Tehát tisztelt Alkotmánybíróság, amikor azt állítom, hogy a Magyar Állam, ill. annak szerve a HBM-i kormányhivatal a 6-00732/2016/3 számú határozatával, a Tny. 22.& (1)-re hivatkozva megállapította a 28 500Ft. összegű nyugdíjamat, megsértette az Alaptörvény XIII. cikke szerinti tulajdonhoz fűződő jogomat és megsértette az Alaptörvény II. cikk szerinti, az emberi méltóság sérthetlenségéhez fűződő jogomat, akkor azt az Alkotmánybíróság határozata szerint megalapozottan teszem.

3, Azért kérem az Abtv. 27.& szerinti eljárásban a HBM-i kormányhivatal 6-00732/2016/3-as határozat, az azt megerősítő Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.504/2017/6. számú ítélet és az azt jóváhagyó Kúria Mfv.III.10.299/2018/4. ítélet Alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, mert ezek sértik az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdését.

Amely így szól:

Alaptörvény I. cikk

(3)Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

Tehát alapvető jogot, még ha van is rá alkotmányos indok, csak úgy és annyira lehet korlátozni, hogy az ne veszítse el a lényegét és a tartalmát, vagyis a nyugdíj az továbbra is nyugdíj maradjon és továbbra is alkalmas legyen a szociális biztonság fenntartására, az emberi méltóság megtartására.

A fenti jogszabályok eredőjeként hozott kormányhivatali határozat és az azt megerősítő bírói döntések azzal sértik meg az I. cikk (3) bekezdését, hogy a nyugdíjam összegét, ami alkotmányosan védett jog, indokolatlanul, a reálisan elvárhatóhoz képest annyira alacsonyan állapították meg, hogy az alkalmatlan a szociális biztonság fenntartására és ebből következően az emberi méltóság megtartására (lásd az előző 2. pontba írtakat). Vagyis a nyugdíjhoz fűződő alkotmányos jogomat teljesen kiürítették és korlátozzák az emberi méltóság sérthetetlenségéhez fűződő jogomat. Mindezt „*más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme*” nélkül és nem a „*feltétlenül szükséges mértékben*”

Az Alaptörvény XIX. cikkében a Magyar Állam azon törekvését fejezi ki, hogy a polgárai az időskori szociális biztonságukat öngondoskodás formájában, saját erőből valósítsák meg. Az állam pedig ehhez létrehozza és működteti ennek az intézményrendszerét és megalkotja ennek jogi hátterét.

Mindenki kötelező jelleggel részt vesz ebben, fizeti a vonatkozó törvényben megállapított járulékot és nyugdíjba vonulásakor megkapja a korábbi áldozatvállalásával arányos nyugdíját. Ennek megvalósulását pedig az állam jogállamiságából eredően garantálja. Vagyis, hogy az emberek bízva az állam ez irányú garanciáiban saját maguk, az állam közreműködésével valósítsák meg az öregkori szociális jólétüket. Az állam így, ezen módon kívánja elérni, hogy minden állampolgárának szociális biztonsága legyen. Ez a XIX. cikk üzenete a társadalom felé.

Az általam fent támadott bírói döntéseknek viszont egészen más az üzenete. Ez nem szociális biztonságot nyújt hanem, ezzel ellenkezőleg, szociális ellehetetlenülést, mélyszegénységet.

Azzal, hogy egy már megvalósult öngondoskodást, vagyis egy 37 éves jogviszony végeredményét gyakorlatilag lenullázott és mindezt alkotmányos indok nélkül, szembe megy a XIX. cikk üzenetével és az Alaptörvény 28. cikk szellemével, (miszerint: „*A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak*”) és valójában kioltja azokat. Nem a bizalmat erősíti a társadalom intézményrendszerében, hanem kételyeket ébreszt.

Az alapvető más jog vagy alkotmányos érték tehát, amire hivatkozva ez a korlátozás indokolt lehetne nem is létezik. Mert mégis, mivel lehetne indokolni azt, hogy egy a magyar átlagnyugdíjat el nem érő nyugdíjvárományt egy vonatjegy árára degradáljanak, semmivel. A más esetekben felhozott államháztartásra vagy szociális okokra hivatkozó érvelés ebben az esetben tömény cinizmus. Tehát ez a korlátozás öncélú.

Másrészt, az emberi méltóság tekintetében, a dolog jellegéből adódóan, szóba sem jöhet semmiféle korlátozás, ilyen fel sem merülhetne. Tilos!

A támadott kormányhivatali határozat és bírói döntések pedig ezt teszik, indokolatlanul és aránytalanul korlátozzák az Alaptörvény XIII. cikk szerinti nyugdíjhoz fűződő és tiltott módon korlátozzák a II. cikkhez, az emberi méltósághoz, fűződő alkotmányos jogomat.

Ezért alaptörvény-ellenesek és ezért kérem ezek megsemmisítését.

 2019. július 17.

Az előző beadványommal már elküldtem a szükséges melléleteket, kérem, hogy azokat legyenek szívesek figyelembe venni.